

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2157/2020
21.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Келечевећ, адвокат из ..., против тужене Предшколске установе „11 Април“ у Београду, ради исплате јубиларне награде, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 577/17 од 24.04.2019. године, у седници већа одржаној 21.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 577/17 од 24.04.2019. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 193/16 од 14.12.2016. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиље па је обавезана тужена да тужиљи на име јубиларне награде за навршених 10 година радног стажа код тужене исплати износ од 28.831,90 динара са законском затезном каматом почевши од дана подношења тужбе 01.03.2016. године, па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље у делу који се односи на исплату споредног потраживања у виду законске затезне камате која се има обрачунати на износ главног дуга јубиларне награде од 28.831,90 динара, а до досуђеног и то за период од 02.07.2014. године до 01.03.2016. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 40.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 577/17 од 24.04.2019. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке тако што је одбијен тужбени захтев тужиље да се обавезе тужена да тужиљи на име неисплаћене јубиларне награде за навршених 10 година радног стажа код тужене исплати износ од 28.831,90 динара са законском затезном каматом почевши од дана подношења тужбе 01.03.2016. године до исплате и захтев тужиље да се обавезе тужена да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 40.500,00 динара. Ставом другим изреке, одбачена је жалба тужене изјављена против одлуке садржане у ставу

другом изреке првостепене пресуде. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. У поступку по жалби, другостепени суд није пропустио да примени нити је неправилно применио одредбе процесног закона, што је било или могло бити од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у радном односу код тужене. Тужена је исплатила јубиларне награде запосленима који су стекли право на јубиларну награду у првој половини 2014. године, односно закључно са 30.06.2014. године. Тужила је 10 година радног стажа код тужене навршила 01.07.2014. године. Како је тужена списак запослених који имају право на јубиларну награду закључила са 30.06.2014. године, тужила се није нашла на списку и јубиларна награда јој није исплаћена.

Код тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиле за исплату јубиларне награде уз оцену да је тужила испунила услов за признање тог права прописан чланом 60. Посебног колективног уговора тужене и то тиме што је у јулу месецу 2014. године навршила 10 година радног стажа.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев тужиле. Ово стога што то право није утврђено законом (Законом о основама система образовања и васпитања, Законом о платама у државним органима и јавним службама, нити Законом о раду, као прописима који се односе на тужилу као запослену у предшколској установи), нити је у јулу месецу 2014. године постојао општи акт којим се то право признаје запосленима у предшколским установама. Наиме, Посебан колективни уговор за предшколске установе Града Београда („Службени лист Града Београда“, број 13/05...19/12) је престао да важи 08.06.2014. године, а нови Посебан колективни уговор за предшколске установе чији је оснивач Град Београд је закључен и објављен у „Службеном гласнику Републике Србије“ број 47/15 од 29.05.2015. године и ступио је на снагу 06.06.2015. године. С обзиром на то, по оцени другостепеног суда, тужила неосновано потражује тражену исплату.

Према одредби члана 120. тачка 1) Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...75/14), општим актом, односно уговором о раду може да се утврди право на јубиларну награду и солидарну помоћ.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак другостепеног суда да је захтев тужиле за исплату јубиларне награде у конкретном случају неоснован. Закон даје могућност, али не установљава обавезу послодавца да утврди право запосленог на исплату јубиларне награде, што значи да је реч о праву које послодавац може али не мора да призна запосленом. Право на јубиларну награду не остварује се аутоматски самим навршавањем потребног броја година радног стажа запосленог, већ мора да постоји општи акт или уговор о раду којим је прописано ово право запосленог. Посебни колективни уговор за предшколске установе Града Београда („Службени лист Града Београда“, број 13/05...19/12) је престао да важи 08.06.2014. године, а нови Посебан колективни уговор за предшколске установе чији је оснивач Град Београд је закључен и објављен у „Службеном гласнику Републике Србије“ број 47/15 од 29.05.2015. године и ступио је на снагу 06.06.2015. године, тако да у време када је тужилца остварила 10 година рада код туженог (01.07.2014. године) није постојао општи акт којим је било уређено право на јубиларну награду.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

Имајући у виду изложено, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке пресуде.

Како је ревизија одбијена као неоснована, у смислу члана 153. став 1. ЗПП, одбијен је и захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић